

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 3226)

19 Δεκεμβρίου 2003

[ΑΡΤΕΜΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ,
ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗΣ, ΑΡΕΣΤΗΣ, Δ/στές]

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΤΔ

Εφεσείουσα,

- v. -

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Εφεσίβλητων

Δ. Κυνηγοπούλου για Σπ. Ευαγγέλου, για την Εφεσείουσα.

Ε. Νικολαΐδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Εφεσίβλητους.

**ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου
θα δώσει ο Νικολάου, Δ.**

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Η αιτήτρια εταιρεία διεκδίκησε για τα φορολογικά έτη 1990 και 1991, βάσει του άρθρου 12(2)(β) και (δ) των περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1991, επιταχυνόμενη απόσβεση επί της αξίας αγορασθέντων

μηχανημάτων τα οποία χρησιμοποιούσε στη διεξαγωγή των εργασιών της. Η εν λόγω διάταξη αφορά σε περιπτώσεις επιχειρήσεων μεταποίησης. Και επειδή ο Έφορος έκρινε ότι η επιχείρηση της αιτήτριας αφορούσε όχι στη μεταποίηση αλλά στην επεξεργασία ύλης, δεν επέτρεψε τέτοια απόσβεση. Η αιτήτρια προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο το οποίο όμως επεκύρωσε την απόφαση του Εφόρου. Έφεση της αιτήτριας απορρίφθηκε από την Ολομέλεια με απόφαση ημερ. 20 Νοεμβρίου 2000 στην οποία παραπέμπουμε για πλήρεις λεπτομέρειες της περίπτωσης: *Ροβέρτος Νικολάου Ατδ ν. Δημοκρατίας*, Α.Ε. 2567.

Ενώσω ακόμα εκκρεμούσε η έφεση, η αιτήτρια έλαβε από το Υπουργείο Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού χορηγία για επενδύσεις σε μηχανήματα και εξοπλισμό σε σχέση με τα έτη 1995 και 1996 βάσει σχεδίου για τεχνολογική αναβάθμιση της μεταποιητικής βιομηχανίας. Πληροφόρησε περί τούτου τον Έφορο με επιστολή των συνηγόνων της, ημερ. 14 Ιουνίου 1999, του εισηγήθηκε ότι η εν λόγω εξέλιξη επιβεβαίωνε την εξ αρχής δική της άποψη στο θέμα και του ζήτησε επανεξέταση της περίπτωσης με αναθεώρηση της απόφασης του παρόλον που αυτή είχε επικυρωθεί δικαστικά. Ο Έφορος απάντησε, με επιστολή ημερ. 9 Ιουλίου 1999, πως δεν εδικοιολογείτο η αναθεώρηση και πως εξακολουθούσε να έχει την ίδια άποψη επί του θέματος. Αυτή η τοποθέτηση του Εφόρου προσβλήθηκε με την προσφυγή από την οποία προέρχεται η παρούσα έφεση.

Ο συνάδελφος που πρωτόδικα εξέτασε την προσφυγή την απέρριψε ως απαράδεκτη. Αναγνώρισε ότι πρόβλημα δεδικασμένου, για το οποίο έγινε συζήτηση, δεν υπήρχε αφού η δυνατότητα ανάκλησης εκτείνεται και σε νόμιμη πράξη: *Georghiades v. Republic* (1976) 3 C.L.R. 380 στην οποία είχαν παραπέμψει οι ευπαίδευτοι συνήγοροι της εφεσείουσας. Έκρινε όμως πως η περίπτωση αφορούσε σε βεβαιωτική απόφαση γιατί δεν είχε προκύψει νέο στοιχείο ώστε να εδικοιολογείτο νέα επί του θέματος έρευνα που να απέληγε σε εκτελεστή απόφαση. Επεσήμανε εν πρώτοις ότι η χορηγία την οποία η αιτήτρια επικαλέστηκε δεν είχε συσχετιστεί με τον ουσιώδη χρόνο:

«Η χορηγία δόθηκε για τα έτη 1995 και 1996 και αν υποθέταμε πως τότε η επιχείρηση ήταν πραγματικά μεταποιητική αυτό δεν θα σήμαινε ότι έτσι ήταν και το 1990 – 1991. Οι ισχυρισμοί των αιτητών στην αγόρευσή τους πως δεν είχε διαφοροποιηθεί η φύση της επιχείρησής τους στο μεταξύ, δεν ήταν στοιχείο ενώπιον της διοίκησης. Οι δε γραπτές αγορεύσεις δεν συνιστούν μέσο για τη θεμελίωση γεγονότων.»

Έπειτα υπέδειξε ότι η εν λόγω χορηγία δεν αποτελούσε νέο στοιχείο αλλά εξέφραζε απλώς τη διαφορετική εκτίμηση άλλου διοικητικού οργάνου, σε σχέση με άλλες ανάγκες και μάλιστα μεταγενέστερα:

«Ανεξάρτητα από αυτά, δεν θα μπορούσε να ήταν νέο στοιχείο η παροχή της χορηγίας. Το πιο πολύ θα ήταν διαφορετική εκτίμηση άλλου διοικητικού οργάνου για τους σκοπούς άλλου θέματος, μάλιστα ασύνδετου προς το ζήτημα της φορολογίας του εισοδήματος, την αρμοδιότητα για την οποία ο Νόμος αναθέτει στο Διευθυντή. Δεν αποτελούσε κάποιο δεδομένο της συζητούμενης επιχείρησης που θα ήταν δυνατό να διαφοροποιήσει όσα, κατά την επικυρωθείσα δικαστικώς κρίση του Διευθυντή, συνιστούσαν τα χαρακτηριστικά της. Οπότε, σε τελική ανάλυση, εφόσον αναγνωριζόταν πως όσα συνεπάγεται η απόφαση του Υπουργείου για την παροχή χορηγίας ενέχουν τη δυναμική του έγκυρου καθορισμού της φύσης της επιχείρησης των αιτητών για τους σκοπούς της φορολογίας του εισοδήματος τους, θα αγόμασαν ουσιαστικά σε αναίρεση της δικαστικής απόφασης.»

Συμφωνούμε πλήρως με τις πρωτόδικες καταλήξεις η ορθότητα των οποίων είναι κατά τη γνώμη μας προφανής και επομένως δεν χρειάζεται συζήτηση. Θεωρούμε την έφεση που τις αντιμάχεται ολωσδιόλου αδικαιολόγητη.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Δ.

Δ.

Δ.

Δ.

Δ.